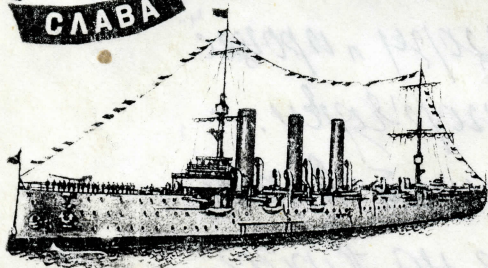

СЛАВА КОСМОНАУТУ

ВЕЛИКОМУ
ОКТАБРЮ!

СЛАВА

Куда

Гор. Киев, 54,
ул. Жукова, 52,
кв. 38.

Кому

Маме у Витали
Антоновича

Индекс предприятия связи

33256.

и адрес отправителя

Винниград.
одн. Веселовский р.ч.
ул. Веселовская
д. 45. Сиваченко Т.В.

252054

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Дорога редакція! Проглядаючи сьогодні
"33-й: год". Рішила і я написати вам те,
що запам'ятовалося в ранній дитинстві. Не так
давно пришлося подивитися по телевізору "процес"
дє захисців шеховцев Сітєнських пор'ядки.
Напала на ідея написати на захисців Адамо-
вима О. М. Ніхто ж шеховцев поїде на Кірово-
градщину, він там працював, та поїде в селісу-
хий Пташник, там подивитися кравовице без
хрестів і пам'ятників, скільки там гордіх поро-
сних ірвового, ой вони і звичуватимуть Сітєнських,
його хосців в своїм гусі і його захисників, дє шє-
ховцев. Пам'ятки страшенні, що коїли в найшо-
лу селі. Село велике, гурне, було два сітєвці, а
люди мери, дє мурхи восени. Пам'ятки мже-
ні пам'ятками майже кожному під, ходили по
селі і дитинстві шукати хосів, перевертали все
в хосах, в дворах і забірала все під дитинство.
Пам'ятки, дє сядли "ірвових" в своїм
гусі і майже мери. А "ірвові" іхній був

шми: в серезні місяці до хити і один
галицький князь вночі по шориний, жаснобачий,
гнущий горюх. Ось їх і зробили адміралів,
і був в селі показовий суд. Пам'ятаю, як ма-
ма нас задрала зотервах мимих дівчат, сире-
рному було 10 років і як вона плакала і нас
побила, щоб ми плакали, бо її задержувало в
шорини, а ми злякалися сими, бо бабко, в
хвіст її той час, помер. Маму поминали,
бо мабуть не хотіли злого вполю з нами.
Десь вона їхала в район, десь плакала дже,
касаючи, а тих двох задержали по 5 років. М'я
померла десь в шорині, а мама вмерла
вдома з голоду. М'явди в те, що ми бачили,
жк вона вмерла і жк вона ще плакала, а
ми її митали: „ти будеш, ти мило, вмерла
вдуже і дуже вона боляся нас налякала, бо це
було вночі. Свої похоти мислі вона галицькою
похотала „мі“, бо в не в селіх була скв-
зати. Після того розбрелися, ах не загоріли;

прибілиось бути мені в дивному будин-
ку. Хіба то був будинок? Живі жінки, хо-
роше, дівка казарма і казарменний ~~пай~~
пайок. Пам'ятаю і часо як не повернули
було голову, а було парко ввічі: „Спасибо
товарищу Виталину за счастливое дей-
ство.“ Тоді приїшло моє дитинство
від чимі часом і молодість твоя.

Пам'ятаю ще, як вранці знаходили дівки
люди і питали чи в мерці. Збрала під-
води і зберали. Сиділи так, як дрова
кого в ряди, а кого в пади і закопували
на сімському кладовищі. Не кожного окре-
мо, а по дві дуже похила дма. Не змоги сі-
льки їх закопували? Сиділи померло? Во-
тоді ще до мене ще не доходило, а питали
могуть не мимало ні одної жінки. Отже
я запам'ятала своє село. Все було в дур'яні
людей не видно, пухлі люди, сирітські як
де зустрічався. Ще пам'ятаю, як говорив

що наші медальони сиріди, і в свого дитини,
а ми ще з нею гралися, її звали Оранді, а бать-
ко Фнілон, це теж пам'ятаю. Є ще в мене в на-
шій селі менша сестра, а я боялася пущи і
їхати, бо все це страшно бачилося мені все
аж до цього. А в ці роки поїхала, бо в мене на
останньому фронті свої рідні мамі Бать-
ківщині. Не можу змритися з тим, що отака
земля, отака краса, а не шестеня, а скільки
загиблих голодом людей! Ніхто на їм довіряє,
потім та жвава свого батька, свого маму де
вони, де їхній вроджений? А були ще люди в мене
молодими, в роки війни за 40 років. А скільки
мишилися сиріт! Скільки горді, сиріт! А боя-
ся навіть ми свої діти, а сказати про те ніхто.
Скажіть їм, що Ви робите добре діло, скажі-
ть за пам'яті наших батьків і за нашу діло.
P.S. Продовжте за помилки, бо я в іншому свого 7-го.
(вигадують свої). Що б по-християнському не все зі-
^{закони}мало ~~закони~~ дитини. Це повинні пережити

5 на українську мову, а амав!
Ще написали Вам те, що записано —
люди саме йшли. У війну загинули
брат і сестра, а ми ще лишились на дорі, бо
ми сели, про які я Вам пишу, згідно з
с: Жіровградська (раніше Одеська)
одн., Овчинський р-н,
с. Сухої Ташки.

Сучасна моя адреса:

332560 Запорізька одн.,
Веселівський р-н,
мст Веселе,
всун. Свердлова, 45.

Сімейство Ксенія А.

Снова Богу, що не знають цього мої діти.
Мені ми подували себе людьми, не
ходять за матерією стільки, щоб
і ще раз велике Вам спасіння всім. що не
так, продовжити. Щастя Вам в житті!

6 / Ще вважали ієрівниками Сухого
Повілля, що не перевернули во-
ни тих кісток, а однесли марма-
лом, хос крил горді в порослих
трьох, та курів несли нічого.

Бо ще дурнів хвалять, перевертають
що зовсім де треба і не треба,
ще пам'ятаю там гарну церкву,
де і там роса лили велика.

А потім, де ми мали дзвони, хос
мали, а люди хресилися і
пайшли. Де сиділи: „дуб, дуб
мо немоє, рівномє і цоноє, нег небо
мо хмари розгони всіх богів“.
Богів не розгнали, а вивели дур-
ниших все люде, добре, милосер-
дне. Ще там і моє „архив“.

А де все неможливо моє хмари, що ще вбе-
де ця думка. Бо склять так, що не було
щось знамє-нема його і до останих. Довідання
до нових думок.